

Udstedelse; disse kunne nemlig ligesaa lidt eller ligesaa godt udstedes til den ene Tid som til den anden. Men lad os se bort herfra, lad os stille os paa Regjeringens Standpunkt og sige: Regjeringen var fra sit Standpunkt nødt til at lade Rigsdagen gaa fra hinanden for at faae den provisoriske Finantslov udstedt, den holdt ikke af at gjentage Experimentet med lgl. Resolution angaaende hele Finantsloven, og derfor vilde den af med Rigsdagen. Men saa behøvede Regjeringen jo kun en eneste Dag til at komme af med Rigsdagen. Den kunde have sendt Rigsdagen hjem 1ste Paaskefestdag og ladet den træde sammen 3die Paaskefestdag igjen, og da kunde den have forelagt den store Plan, som her er Tale om. Hvad har Regjeringen nu gjort i Stedet derfor? Uagtet som sagt Regjeringen havde sin Plan paa rede Haand, omtrent den samme, som den havde den 20de April, og som den har nu, nemlig med Tallet 8 Millioner — Andet forelaa ikke den 20de April, og Andet foreligger ikke nu — undlod Regjeringen at indhente Rigsdagens Bemyndigelse dertil, den undlod ethvert Forsøg derpaa, ja den stillede ikke noget Forslag derom, den stillede ikke noget her, og den har heller ikke gjort Antydning derom i det Udvalg, der var nedsat. Det er altsaa ikke nogen uforudset Udgift, men det er en Udgift, som i fuldeste Maal er forudset af Regjeringen, førend Finantslovens Behandling blev sluttet. Dernæst er denne Udgift foretagen i aldeles udtryffeligt Strid med Folkethingets umiddelbart forudgaaende Beslutning. Folkethinget sluttede nemlig sin Samling 1ste Paaskefestdag med at udtale, at „idet Folkethinget atter forklarer Forslaget om Kjøbenhavns Befæstning — det var det Forslag, som forelaa for Udvalget — og nedlægger Indsigelse imod de Befæstningsarbejder, som under Ministeriets eller privat Ledelse foretages uden Rigsdagens Samtykke, gaar Thinget over til Dagsordenen.“ Altsaa Regjeringen har taget sig selv disse Penge imod Folkethingets udtryffelige Indsigelse. Det er velbekendt, at den ærede Krigsminister ved denne Forhandling fremkom med, at Regjeringen ligesuldt vilde gjøre, hvad den mente var dens Pligt i saa Henseende, og ikke tage Hensyn til Folkethingets Beslutning, og det maa fremhæves, at han nu har ladet Handling følge paa Ord i et Omfang og paa en Maade, som ikke hidtil er set i vort konstitutionelle Liv. Jeg har kun kortelig fremhævet disse Punkter her, idet jeg mener, at Sagen vil blive henvist til Finantsudvalget og der vil komme under yderligere Drøftelse.

Bajer: Det er ganske naturligt, at de 8 Millioner til Kjøbenhavns Befæstning er det Punkt paa Forslaget, der vækker den største Interesse, og jeg skal ogsaa til Slutning omtale dem med et Par Ord. Men inden jeg kommer dertil, vil jeg gjerne benytte Leiligheden til at gjøre nogle Bemærkninger, der vedrøre Indenrigsministerens Budget. Det er Bemærkninger af den Natur, at der vækkelig vil gives mig Leilighed til at fremsætte dem, naar jeg ikke nu benytter Leiligheden. De vedkomme § 6, Postvæsenet. Det bemærkes der, hvad der jo i høi Grad maa glæde dem, der have deltaget i Postlovens Fremme i forrige Samling, at Brevfortene til nedsatte Taxter bruges i en ganske overordentlig Grad. Deraf følger ganske vist nogle Merudgifter, men kun aldeles foreløbig. Der er nu en af disse Udgifter, som ikke træder frem paa dette Lovforslag, og som jeg gjerne vil antyde, fordi den vist bliver temmelig stor, og fordi jeg tror, at Postvæsenet har en vis Forpligtelse til at vise Smødelommenhed. Det er Forholdet til Byposten. Jeg skal ikke gjentage de Bemærkninger herom, der findes i en Udvalgsbetænkning, der blev afgiven i Landsthinget i Samlingen 1883—84 og findes i Tillæg B. Sp. 1006 eller i Folkethingets Udvalgsbetænkningen i forrige Samling, som findes i Tillæg B. Sp. 516—17 og 529, men jeg noterer kun dette, for at Udvalget og maatte ogsaa Indenrigsministeriet kunde lægge Mærke dertil. Det kan jo ikke negtes, at da Byposten blev oprettet, var det under saadanne Forhold, at man kan sige, at Staten i en vis Henseende ikke holdt Posten i tidssparende Stand, og at Byposten derfor afhjalp et Savn. Nu, da Indenrigsministeren, efter Opfordring af Rigsdagen kan jeg sige, har nedsat Portoen for indenbys Brevfort til 3 Ore, er der jo derved tilføiet Byposten et virkelig Anæ. Det kan ikke negtes. Og jeg tillader mig derfor at henstille til den ærede Minister, om han ikke mener, at Dieblisset nu er kommet til at tage under Overveielse, om der ikke bør gives Byposten nogen Erstatning af den Grund. Jeg maa med det Samme bemærke at det er muligt, at Byposten, dersom man ikke giver en saadan Erstatning, kan vedblive — jeg veed det ikke, jeg har ikke forhandlet med Nogen i den Henseende — men jeg skal kun gjøre opmærksom paa, hvad jeg har erfaret paa en Reise i Sommer, at i Frankfurt am Main besørges Breve ved privat Bypost for ikke mere end to Pfennige, saa at det er muligt, at Byposten kan holde sig, uagtet man ikke giver den Erstatning, som jo maatte gives, for at den rent skulde ophøre med